

Védelem.

Az „Erdészeti Lapok“ január havi füzetében a 7-ik oldalon következő állításnak adatott kifejezés :

„a fenyőszú utóbbi időben nálunk is Máramaros-, Árva- és Szepesmegyék erdősegeiben mesés módon elszaporodott, négyzetmértföldekre terjedő lúczfenyveseket tönkre tett, s az elnyomatására irányuló intézkedésekkel még ma is daczol“ stb.

A mennyiben ezen állítás nem alapulhat saját tapasztalásból meritett nézetem, nem lehet máskép, mint úgy, hogy az író valótlan hirnek adott hitelt. Ezen tudósítás olvasása után joggal volnánk közönnyel vádolhatók azért, hogy karba fűzött tétlen kézzel engedjük ezen veszélyes ellenség rombolását, elmulasztva a megkivántató irtó eszközöket alkalmazni.

Azon kellemes helyzetben vagyok ezen állítást, a mennyire az az árvai erdőkre vonatkozik, egészen alaptalannak nyilvánítani.

Az uradalmi erdők 56 ezer katastrális holdra terjedő tért foglalnak el 35 □ mértföldnyi területen. Ezen nagy területen az 1875-ik év folyamában 5000 darab (beleszámítva a cselfát) fenyőtörzs, lepetett el a fenyőszútól, és idejekorán levágatva le is kérgeztetett.

Világos tehát, hogy az elmondott szerint négyzetmértföldekre terjedő fenyőszú által tönkre tett erdőkről szó nem lehet.

A fenyőszú előfordul nálunk is, mint minden fenyvesben, (de nem aggasztó mennyiségben) és mivel ezt jól tudjuk, nem mulasztottuk el soha vigyázó éber szemmel kísérni, és elővigyázatból minden rendszabályt alkalmazni, hogy káros terjedését meggátoljuk.

Sokkal kevésbbé megnyugtató lehet reánk nézve, hogy a szomszéd Gácsországban a szállaló üzem következtében

letetözött tönkök sudarai heverve maradnak, holott mint tudva van, ezek meg a metélyfa a fenyőszű legkedveltebb költőhelyei.

Kötelességemnek tartom fennebbi nyilatkozatomat az árvai uradalom magas közbirtokosainak megnyugtatóására és a felmerülhető aggodalmak eloszlatása tekintetéből közzé tenni, kérve a tekintetes szerkesztőséget, sziveskednék ezen helyreigazításomat becses folyóiratának legközelebb megjelenendő füzetébe felvenni. *)

Az elegyes erdők tenyésztésére nézve legyen szabad felhoznom, hogy azok nálunk már egy évtized óta a legnagyobb gondozásban részesülnek, mert előnyeiket mi is kellőleg méltányolni tudjuk.

Ennek bebizonyításául álljon, hogy az utóbbi 12 évben, azaz 1864-től 1875-ig erdőkertjeinkből a szabadba következő mennyiségű csemeték lettek átültetve :

10,876.335 lúcz fenyő; 736.788 erdei fenyő; 412.173 fekete fenyő; 495.402 vörös fenyő; 277.767 jegenye fenyő és 14.093 különféle lombfa.

Nem vélek tévedni, ha azt állitom, hogy egész Magyarországon senki sem ültetett át előttem kellő sikerrel erdőkertekből saját nevelésű jegenyefenyőt. — Árva-Váralján, márcziusban 1876.

Rowland Vilmos,
főerdőmester.

*) Teljes készséggel adtunk a jelen nyilatkozatnak helyet, s örvendünk azon, ha Árvamegyében nincs négyszögmérföldre terjedő szűpusztítás. Figyelmeztetnünk kell azonban t. olvasóinkat és a nyilatkozat t. íróját is, hogy az idézett kérdéses állítás nem épen úgy áll, mint a t. író kezdetben idézte, hanem következőleg (7-ik lap, felülről 6-ik sor) :

„Azon körülmény, hogy a fenyőszű utóbbi időben Csehországban s fájdalom! nálunk Máramaros-, Árva- és Szepesmegyék erdősegeiben stb.“ Ezen szöveg értelme pedig nem mondja azt, mit a t. czikk író ur alább megemlít, s mi a felszólalás indokául is szolgált, t. i., hogy Árvamegyében négyszögmérföldekre terjedne a pusztítás, hanem ellenkezőleg azt, hogy Máramaros-, Árva- és Szepesmegyékben **együttvéve** vannak oly mértékben az erdők megtámadva.

A szerkesztő.